

Birmània, i altres coses que a vegades no sabem

Dll, 23/11/2015 per Justícia i Pau

[Justícia i Pau](#)

Article de Laura Ribera

Les persones que ho analitzen, o potser els tòpics del nostre context, expliquen que com més accés tenim a la informació més desinformat vivim. Deixant de banda la certesa o no d'aquesta afirmació, els mitjans de comunicació convencionals, ja siguin diaris o informatius televisius, juguen un gran paper en la manera en com estem informats. I és que fa un parell d'anys un professor ens explicava que diàriament es reben més de cinc mil notícies a les redaccions dels mitjans de comunicació i que aquestes n'acaben presentant quinze o vint al dia. El filtre de selecció? La proximitat de la notícia. Però cal que anem més enllà d'això.

La primera vegada que vaig sentir la paraula Rohingya va ser fa cinc o sis anys, quan la meva mare va rebre informació d'una campanya que una organització no

governamental duia a terme amb aquesta minoria musulmana de Birmània. Però abans d'opinar, primer parlem del país i després ho farem dels Rohingya.

Birmània, on la junta militar va canviar el seu nom oficial per Myanmar l'any 1989, és un país amb un passat polític convuls. Hi ha, fins i tot, qui el considera desgraciat. Però deixant de banda certs adjectius qualificatius, és cert que aquest país del sud-est asiàtic ha viscut diferents etapes polítiques i socials que han portat inestabilitat i repressió.

El país va ser annexat a la Índia sota domini britànic l'any 1886 i no va ser fins al 1937 que els anglesos van decidir separar-los. Pocs anys després els japonesos van envair el país però l'any 1948 es va declarar independent. Un any històricament rellevant tenint en compte que també es va aprovar la Declaració Universal dels Drets Humans. La democràcia va durar poc ja que el 1962 va arribar al poder el General Ne Win a través d'un cop d'estat i, juntament amb altres generals van governar amb mà de ferro i repressió gairebé quatre dècades. La política d'aquest país de prop de 56 milions de persones ha estat marcat pel conflicte intern amb manifestacions pro-democràtiques, l'arrest de la defensora dels Drets Humans i Premi Nobel de la Pau Aung San Suu Kyi durant sis anys a casa seva, els problemes ètnics i religiosos entre musulmans i budistes, la revolta dels monjos i també la dels estudiants de l'any 1988, entre tantes altres coses.

El passat vuit de novembre s'hi van celebrar les primeres eleccions, parcialment lliures després d'anys de junta militar. Em refereixo a parcialment lliures perquè els militars continuen reservant-se uns escons al Parlament. També, i aquí introdueixo els Rohingya, més d'un milió d'habitants no van poder votar a les eleccions. Els Rohingya són entre 900.000 i 1'3 milions d'habitants que viuen a l'oest de Birmània, són musulmans i els historiadors consideren que descendeixen dels comerciants i soldats àrabs, turcs, mongols o bengalís que es van convertir a l'Islam al segle XV. Al país i també per part del govern se'ls considera immigrants irregulars perquè diuen que van entrar al país durant l'època de domini britànic. La dictadura militar va aprovar l'any 1982 una llei que els va portar a ser apàtrides: l'estat no els reconeixia. Les pressions internacionals van fer que al 2014 s'aprovés un pla d'acció que els permetia regularitzar la seva situació. Malgrat això, el passat mes de març se'ls va retirar la documentació, fet que els va impedir votar a les passades eleccions. Aprofitant les eleccions, pocs mitjans han dedicat gaire espai informatiu a aquesta situació. A més, aquesta situació de rebuig i oblit ha comptat amb el silenci de la Premi Nobel de la Pau, Aung San Suu Kyi, que per por a perdre vots ha preferit mantenir-se'n al marge.

Aquelles persones que ens considerem defensores dels Drets Humans Universals hem de ser capaces de fer nostra la seva lluita històrica per ser reconeguts com a poble i com a ciutadans de Birmània. En una situació que fins i tot és qualificada de genocidi, ja que s'intenta fer-los desaparèixer com a poble, no ens ha de fer falta la informació dels mitjans de comunicació sinó que hem de ser capaços d'identificar que arreu del món existeixen estructures d'exclusió i desigualtat. No podem permetre que una persona defensora de la pau i els drets humans no parli per aquells que no tenen veu dins del mateix país tot justificant-ho per motius electorals. Els objectius polítics no poden estar per sobre de les persones, ni l'excusa de la falta d'informació tampoc. Reflexionem-hi.